

pokud se týče obžalování, komisi tu tvořivší, naopak měli jako přípravný orgán teprve klásti základy a konati přípravy k zakládání oněch sborů. Bylo proto zahrnouti zmáteční stížnost jako neodůvodněnou, v mnohém směru pak i jako po zákonu neprovedenou.

Čís. 2781.

Postup, který nařizuje § 263 tr. ř. k zachování práva stíhati čin nově na jevo vyšlý, jest nutným pouze tehdy, když nový čin vyjde na jevo při hlavním přelíčení; ustanovení druhého odstavce § 263 tr. ř. nelze použítí na nový trestný čin obžalovaného, který se udál mimo hlavní přelíčení.

(Rozh. ze dne 14. května 1927, Zm I 209/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmáteční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem zemského trestního soudu v Praze jako soudu odvolacího ze dne 17. prosince 1926, jímž byli obžalovaní podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni z obžaloby pro přestupek proti bezpečnosti cti podle §u 487 tr. zák., spáchaný tím, že dne 23. října 1926 v K. Jan S. Josefa P-u a Antonín S. Bělu P-ovou křivě vinili ze zločinu, aniž obvinění šlo tak daleko, by nabylo vlastností, které tu podle §u 209 tr. zák. býti musí, by se stalo zločinem utrhaní na cti, byl porušen zákon v ustanovení §u 263 tr. ř.

D ů v o d y:

U okresního soudu v Kostelci n. Č. Lesy pod č. j. T 470/26 zahájeno bylo trestní řízení proti obviněným pro přestupek podle §u 391 tr. zák., jehož se prý dopustili tím, že ač byla kontumace, neopatřili svou fenu tak, by nemohla nikomu ublížiti, čímž se stalo, že ona fena dne 3. září 1926 kousla patnáctiletou Bělu P-ovou. Hlavní přelíčení v této trestní věci na den 23. října 1926 ustanovené bylo po jednání odročeno k výslechu dalších svědků na den 6. listopadu 1926. Dne 27. října 1926 došly okresnímu soudu v Kostelci n. Č. Lesy dvě soukromé obžaloby, a to prvá pod č. j. T 561/26 na obžalovaného Jana S-u, podaná Josefem P-ou pro přestupek urážky na cti, jehož se obžalovaný Jan S. dopustil dne 23. října 1926 tím, že po přelíčení řekl o soukromém obžalobci, že naváděl svědkyni O-ovou, že jí dobře zaplatí. Druhou obžalobu pod č. j. T 560/26 podal též Josef P., jako otcovský opatrovník poškozené Běly P-ové na Antonína S-u pro přestupek urážky na cti, jehož se obžalovaný Antonín S. dopustil dne 23. října 1926 tím, že po přelíčení řekl Běle P-ové, když účtovala svoje soukromoprávní nároky, že jest to vydírání. O obou těchto soukromých obžalobách bylo ustanoveno hlavní přelíčení na den 6. listopadu 1926, v jehož průběhu bylo prohlášeno usnesení, že se obě tyto trestní věci spojují s trestní věcí T 470/26 (pro přestupek §u 391 tr. zák.), načež všechny tři trestní věci projednány — bez jakékoli námítky účastněných stran — společně a vyneseny jediný rozsudek, jímž oba obžalovaní byli uznáni vinnými přestupkem proti bezpečnosti cti podle §u 487 tr. zák., kdežto od obžaloby pro přestupek

podle §u 391 tr. zák. byli oba obžalovaní podle §u 259 čís. 3 tr. ř. sprostěni. Obžalovaní ohlásili odvolání do viny a trestu. Rozsudkem zemského trestního soudu v Praze jako soudu odvolacího pro přestupky ze dne 17. prosince 1926 bylo vyhověno odvolání obžalovaných, napadený rozsudek byl změněn, a oba obžalovaní byli podle §u 259 čís. 3 tr. ř. z obžaloby sprostěni z těchto důvodů: Obžalovaní pronesli zažalované urážlivé výroky při hlavním přelíčení dne 23. října 1926. Soukromí obžalobci nerozšířili obžaloby pro přestupek urážky na cti, ani si nevyhradili stíhání jich a podali obžalobu teprve dne 27. října 1926, tedy až čtvrtý den, tedy podle poslední věty §u 263 tr. ř. pozbyli práva obžalované pro přestupek urážky na cti stíhati.

Rozsudkem odvolacího soudu byl porušen zákon. Odvolací soud podle obsahu důvodů odvolacího rozsudku vychází z předpokladu, že závadné výroky byly obžalovanými proneseny při hlavním přelíčení, konaném dne 23. října 1926. Předpoklad ten jest v přímém rozporu se spisy, neboť nejen v obou soukromých obžalobách jest výslovně uvedeno, že zažalované výroky padly po skončeném přelíčení dne 23. října 1926, nýbrž také podle tvrzení obou obžalovaných — viz protokol o hlavním přelíčení ze dne 6. listopadu 1926 — byly zažalované výroky proneseny po hlavním přelíčení dne 23. října 1926 a také svědek Antonín K. výslovně potvrdil, že výroky obžalovaným za vinu kladené byly proneseny po hlavním přelíčení, a posléze také rozsudek soudu první stolice zjišťuje, že výroky, jimiž obžalovaní byli uznáni vinnými, byly učiněny po hlavním přelíčení dne 23. října 1926. Postup, který nařizuje § 263 tr. ř. k zachování práva stíhati čin nově na jevo vyšlý, jest nutným pouze tehdy, když nový čin vyjde na jevo při hlavním přelíčení; vztáhl-li tedy soud odvolací ustanovení § 263 tr. ř. na nový trestný čin obžalovaného, který nevyšel na jevo při hlavním přelíčení, nýbrž se udál mimo hlavní přelíčení, a vyslovil-li, že nebylo přípustno obžalované pro tento čin stíhati z důvodu §u 263 odst. druhý tr. ř., porušuje výrok ten zákon v ustanovení §u 263 tr. ř. Bylo proto podle §§ 33, 479 a 292 tr. ř. o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona uznati právem, jak se stalo.

Čís. 2782.

»Potrestáním« (pro přestupek) nelze v článku I § 9 zákona ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n. rozuměti jen vyměření trestu, nýbrž zahrnuje v sobě také odsouzení.

(Rozh. ze dne 14. května 1927, Zm I 216/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací uznal po ústním líčení o zmateční stížnosti generální prokuratury na záštitu zákona právem: Rozsudkem krajského soudu v Plzni jako soudu odvolacího ze dne 10. prosince 1926 porušen byl ve výroku o vině, pokud jím byl čin, jímž byl obžalovaný uznán vinným, označen jako zločin nedokonané krádeže podle §§ 8, 171 a 173 tr. zák., zákon v ustanovení článku I. §u 9 zákona ze dne 22. prosince 1921, čís. 471 sb. z. a n. po případě zákona ze